

TAMARA MOLINA

@XTAWIE

ON NO
EM PUGUIS
TROBAR

TAMARA MOLINA

ON NO EM PUGUIS TROBAR

Traducció de Cisco Figueroba Rubio

Fanbooks

Títol original: *Donde no puedas encontrarme*

© Tamara Molina, 2025

© de la traducció: Cisco Figueroba Rubio, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

© de les il·lustracions de l'interior: Shutterstock

Primera edició: març del 2025

ISBN: 978-84-10028-39-5

Dipòsit legal: B. 3.544-2025

Imprès a Catalunya

Aquesta és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i successos que hi apareixen són producte de la imaginació de l'autor o bé es fan servir en el marc de la ficció. Qualsevol semblança amb persones reals (vives o mortes), empreses, esdeveniments o llocs és pura coincidència.

L'editor no té cap control sobre els llocs web de l'autor o de tercers ni dels seus continguts ni assumeix cap responsabilitat que se'n pugui derivar.

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Capítol 1

Gala

—És un torracollons, un porc i un imbècil.

—Lola!

—Què? Si és veritat i tu també ho penses... —va continuar sense importar-li l'empenta que l'Elena li havia donat perquè callés.

—Però fes-ho amb una mica més de tacte... —va xiuxiuejar l'Elena, com si des de la seva falda no la pogués sentir—. Vols fer que plori encara més o què?

—El que vull és que l'envii a la merda d'una vegada!

—M'ha enviat a la merda ell a mi... —vaig ploriquejar.

Totes dues em van mirar amb cara d'estar veient un cadellet abandonat en un contenidor d'escombraries, i no els en dono la culpa perquè així és com em sentia. Abandonada, trencada i buida, esperant que qui m'havia deixat tirada dins d'una capsa de sabates humida i florida tornés tard o d'hora a recollir-me.

Sabia el que havia de passar aquella nit com totes les vegades anteriors, però saber que t'han de trencar el cor no et deslliura del dolor que comporta.

L'Elena es va inclinar per fer-me un petó al front mentre jugava amb els meus flocs de cabells castanys entre els dits. La Lola era a la cuina, recol·lectant qualsevol aliment que trobava als armaris que no semblés pinso per a conills, mirant de consolar-me.

Com a les pel·lícules americanes, on la protagonista trenca amb en Chad, el capità de l'equip de rugbi, i les amigues la consolen plantant-li una terrina de gelat de dos quilos a la falda.

Només que ni en Darek era el capità de l'equip de rugbi ni al congelador de l'Elena hi havia gelat. El més semblant que hi va trobar la Lola va ser una terrina congelada, feta amb proteïna en pols amb gust de galeta, una espècie de postres casolanes que es prepara l'Elena per als dies que li ve un capritx de dolç. La Lola va preferir deixar aquesta potinga tan poc apetitosa al seu lloc.

—No et fa vergonya tenir la nevera així de buida? —va piu-lar mentre anava deixant la recollecta indigent a la tauleta de centre—. Com pretens que la consoli? Amb un tros de bròquil? O amb aquestes barretes per a ocells?

—No són barretes per a ocells, són d'espelta. I et recordo que no puc tenir res al rebost mínimament processat perquè algú que jo conec ve i l'atraca cada dos per tres. On són les rosquilles que vaig comprar fa tres dies, eh? Confessa!

—Aquí —se'n va fotre acarontant-se la panxa.

L'Elena li va llançar un coixí.

No vaig poder evitar riure mentre m'eixugava les galtes amb els palmells de les mans. Em vaig aixecar de la falda de l'Elena i em vaig posar còmoda al seu costat.

Tan bon punt em vaig acomiadar d'en Darek, els vaig trucar i no van trigar ni quinze segons a agafar-me la trucada perquè, de la mateixa manera que jo, sabien el que havia de succeir aquella nit, així que, com les millors amigues del món que són, estan ven preparades. La Lola em va passar a buscar i vam anar al pis d'estudiants on viu l'Elena, que s'ha convertit en el nostre punt de reunió.

La seva companya de pis, l'Alejandra, ens diu Las Chicas Superpoderosas, que és com es diuen a Mèxic Les Supernenes. Segons ella, només cal observar-nos cinc minuts per saber qui és cada una d'elles. L'Alejandra és molt simpàtica i educada, fa uns

plats boníssims, que són una de les raons per les quals sempre venim d'okupes al pis. L'altra raó principal és que l'Elena i jo som companyes de classe, totes dues estudiem Infermeria i, des del dia que ens va tocar fer un treball juntes, no ens hem tornat a separar.

La Lola, per altra banda, és aquella amiga de tota la vida i amb qui, tot i passar èpoques menys unides que d'altres, el vincle sempre es manté fort. Es podria dir que jo he sigut el pont d'unió entre elles dues, i ara s'han convertit en un parell de senyores rondinaires però inseparables.

—Deixa de mirar el mòbil esperant que t'escrigui —em va increpar la Lola—. En un minut l'has desbloquejat tres cops.

—No estic esperant que m'escrigui. —Vaig deixar el telèfon a la taula i em vaig plegar de braços.

—Sí que ho estàs esperant, ja estàs esperant que torni, com sempre! —va grunyir posant els ulls en blanc.

—Ni ho espero ni ho vull —vaig mentir.

—Sí que ho vols, mentidera.

—Que no!

—Que sí.

—Deixa-la estar —va piular l'Elena.

—Doncs que ho admeti.

—Que no ho vull, pesada.

—Sí que ho vols.

—Que no!

Frustrada, vaig agafar un coixí i hi vaig enfonsar la cara per ofegar un crit.

Vaig aixecar la vista i em vaig trobar les meves amigues amb les celles arrufades en un gest d'escepticisme. Encara que no em molestava que no em creguessin, tenien tot el dret de fer-ho, perquè ni jo mateixa em creia.

Ni jo mateixa ho faig.

Ho vull fer, vull deixar d'esperar que torni, deixar de fingir

que el crec quan em diu que ha canviat perquè prefereixo refugiar-me en la mentida que afrontar la realitat.

Després del discurs reglamentari de les nenes implorant-me que no tornés a recaure amb en Darek, que havia de mirar per mi i el meu benestar, que una ruptura fa mal però se supera, que m'he d'estimar i valorar-me, bla, bla, bla...

El vaig bloquejar de tot arreu.

Serviria d'alguna cosa? No ho sé, segurament no, però en aquell moment vaig sentir que era el millor que podia fer. Durant una estona vaig voler creure que la solució era fingir que l'havia esborrat de la meva vida mentre ignorava els meus sentiments veient *Avengers: Infinity War* per tercera vegada, menjant pinso per a ocells i protegida per les meves senyores amigues.

Però no, no va funcionar.

Per molt que intentés evadir-me, el meu cap no deixava de donar voltes i voltes al tema: en Darek, la ruptura, la necessitat que tinc d'ell, de la seva atenció, d'agradar-li i de complaure'l, malgrat que en el fons sabia, i sé, que no s'ho mereix.

No em mereix a mi, però em té atrapada, addicta a les engrunes d'amor que em brinda entre ferida i ferida. Em va fotre tant adonar-me que em tenia sempre per a ell... Havia perdut el control absolut de la meva vida perquè l'hi havia lliurat a ell a canvi del seu amor miserable.

Un amor podrit.

Jo mateixa m'havia ficat a la gola del llop i no sabia com sortir-ne. El mateix llop tampoc no volia que en sortís, però necessitava fer-ho.

Necessitava sortir-ne.

Necessitava fugir.

—La Terra trucant a la Gala. —L'Elena va fer espetegar els dits davant meu—. En què penses?

—A fugir —vaig respondre impulsivament.

—Què? —van preguntar a l'uníson.

—Li queden vint minuts, a la pel·lícula, espera i ara et porto a casa —va continuar la Lola.

—No, no d'aquí.

—D'on, aleshores? —va preguntar—. Elena, vida, mira la data de caducitat d'aquestes barretes d'escaiola, que a aquesta nena li està agafant una intoxicació alimentària.

Les veus ja s'havien convertit en un soroll de fons al qual no podia parar atenció perquè els batecs del cor em ressonaven massa fort a les orelles. Amb una respiració cada vegada més accelerada, em vaig arraulir, em vaig abraçar les cames i vaig amagar el cap entre elles mirant de controlar l'ansietat i la tensió, que s'incrementaven per moments.

—Vull acabar amb tot, desaparèixer, fugir —vaig delirar entre sanglots més per a mi mateixa que per a elles—. Vull enviar-ho tot a la merda, tenir el valor d'allunyar-me d'ell i que desaparegui per complet de la meva vida, fins a dubtar de si realment tot ha sigut real o només un malson!

Un llarg silenci va envair l'habitació. Només se sentia la meva respiració profunda per sobre de les veus de la pel·lícula, així que, conscient del meu estat i del numeret que estava muntant, vaig mirar de controlar-la a poc a poc. Les meves amigues em van deixar espai, em van permetre uns minuts de calma, fins que, una vegada més tranquil·la, l'Elena es va acostar una miqueta més cap a mi i, fregant-me l'esquena, va xiuxiuejar:

—Saps quin és el problema, Gala? —va fer amb una veu prudent—. Que vols fer fora de la teva vida aquell a qui n'hi has donat el control absolut. La teva vida és d'en Darek, i això és el primer que has de canviar.

—La meva vida és en Darek —vaig somicar.

—Collons, tia! —va piular la Lola—. Doncs envia a prendre pel sac aquesta vida i fes-te'n una de nova! Però no pots estar cada dos per tres amb el cor trencat, ni jo vull haver de tornar

a enfrontar-me amb aquest armari ple de menjar per a ocells per haver de consolar-te de nou.

—Que no és menjar per a ocells! —va exclamar l'Elena donant-li un cop de colze.

Mentre elles s'embranchaven en una discussió absurda sobre l'alimentació de l'Elena, jo donava voltes al que m'acabaven de dir. Tot i que són dues desequilibrades mentals sense nocions terapèutiques, de vegades donen molt bons consells sense saber-ho. I aquest en va ser un. Vaig saber que tenien raó. La meva vida ja no era meva, era d'en Darek. Vaig sentir que seria molt més fàcil crear-ne una de nova que mirar de recuperar la que ell controlava.

La que continua controlant.

Però per poc temps.

En aquell instant em va passar pel cap una idea que vaig pensar que era tan descabellada que ni tan sols la vaig expressar en veu alta. També vaig sentir que era una cosa que volia decidir jo sola, i dir-ho a elles era fer-les partícips de la meva decisió. Ja em podia imaginar la Lola engegant-me alguna cosa del tipus «Fes-ho, collons! Tingues un parell d'ovaris», i l'Elena repensar-s'ho en un principi però acabar sent còmplice de la Lola, donant-li suport amb un «Gala, atreveix-t'hi, et vindrà molt bé, prioritza't tu per una vegada».

Aquella nit m'ho vaig plantejar com un deliri qualsevol.

Però ho he acabat fent.

Encara no sé si me'n penedeixo, però aquí em teniu, arrossegant una petita maleta de camí cap a la porta d'embarcament. Les meves passes són accelerades, gairebé automàtiques, la meva ment està decidida a arribar com més aviat millor perquè no tinguí temps de repensar-m'ho. Tan bon punt pugui a l'avió, no hi haurà marxa enrere. Aquest serà el punt final entre en Darek i jo. Ho he decidit. Ho aconseguiré.

Encara que hi hagi de posar mar i terra pel mig.

Capítol 2

Gala

Em vaig despertar amb un humor millor que el que havia tingut els últims dies. Em vaig obligar a preparar-me un parell de torrades i un cafè amb llet, i em vaig dutxar ràpidament amb aigua tèbia per espavilar-me. Amb el meu meravellós Peugeot 208 verd ampolla del 2000, que em van regalar els meus pares quan vaig fer els divuit anys, vaig posar rumb a les pràctiques d'Infermeria mentre cantussejava els hits que sonaven per la ràdio, fent veure que el meu món no s'esfondrava.

Feia només una setmana que havia començat el curs i encara estava una mica desubicada perquè aquest any era diferent dels anteriors. Feia el tercer any de la carrera d'Infermeria, en què el curs es divideix en dos períodes: el de pràctiques professionals i el de formació, que són bàsicament les classes teòriques.

En el meu cas vaig decidir començar pel període de pràctiques i, encara que a segon de carrera ja havia tingut el meu primer contacte pràctic amb la professió, va ser molt més breu, en un centre d'atenció primària d'un barri petit, on tot era bastant tranquil, res a veure amb això d'aquest any.

Per decisió pròpia, aquesta vegada havia sol·licitat que les pràctiques fossin en un hospital perquè, al cap i a la fi, és on m'agradaria treballar en un futur. Havia d'admetre que, encara que n'estigués gaudint molt, se m'estaven fent una mica esgota-

dores, i més encara amb tot això que havia passat amb en Darek donant-me voltes al cap contínuament, com si visqués mirant una pel·lícula de terror en bucle.

Sentia que no estava al cent per cent en el que feia. No és que fes les coses malament, però sabia que podia donar molt més de mi i em fastiguejava no poder fer-ho perquè no tenia el cap on l'havia de tenir. Era com si el cos em funcionés de manera automàtica, com si es tractés d'un robot, mentre la meva consciència estava desconnectada del pla terrenal.

Em sentia fora de mi mateixa.

Si això té algun sentit.

En general, la meva ment és com una muntanya russa. Tinc dies en què estic molt bé, però d'altres en què em sento destrossada. Estones bones que en un instant es converteixen en plors i també plors amb què trec tota la tristor i em quedo ben a gust, sentint que tot el dolor ha acabat, que he aconseguit alliberar-me'n. Però ni la tristor ni la ràbia s'acaben: s'amaguen, però tornen a aparèixer.

Puto desamor.

Puto Darek.

Havien passat nou dies des de la ruptura i encara no m'havia escrit. Bé, potser ho havia fet, però el continuava tenint bloquejat a totes les xarxes socials, així que, si m'havia enviat algun missatge, no ho podia haver sabut. Tampoc no creia que m'hagués enviat res, tot i que el podria haver desbloquejat només per comprovar-ho, a veure si me'n tornava a enviar algun, a veure si tornava a buscar-me...

—Per què, burra? —em vaig esbroncar en veu alta—. No necessites que et parli, no ho necessites.

«Sí que ho necessito».

Com si es tractés del destí, va començar a sonar a la ràdio la cançó *11 razones* d'Aitana. Vaig apujar el volum prou per deixar de sentir els meus pensaments i la vaig cantar de viva veu, esca-

nyant-me la gola mentre em martiritzava imaginant-me en Darek davant meu.

—«¡Nunca te creí, siempre me engañé! ¡Nunca quisiste cambiar! —Les llàgrimes em recorrien furioses les galtes, no volia ni pensar com duia el maquillatge—. ¡Nunca me reí, siempre te lloré y no más! Once razones para olvidar...».

Onze no. En tenia vint, trenta o fins i tot quaranta, per oblidar en Darek.

Però continuava sense poder fer-ho.

Continuo sense poder fer-ho.

Camí de l'hospital, vaig topar amb cartells que indicaven l'aproximació a l'aeroport i, per un moment, vaig fantasiejar amb la idea de seguir les indicacions. Anar a l'aeroport, agafar un vol a ves a saber on i marxar. Fugir sense pensar-hi. Deixar-ho tot enrere i començar una nova vida en què jo tingués el control. Res d'en Darek. Jo sola, amb mi mateixa.

Vaig arrufar les celles amb força, com si d'aquella manera pogués esmunyir els pensaments que em rondaven pel cap i incitar-los a inundar tota la resta. Vaig sentir una profunda pressió al pit en aquell instant, l'anhel d'aquella fantasia es va tornar més intens, més real. Veritablement ho volia fer, em volia desviar del camí, seguir la fletxa:

[M-14] Aeroport ➡

De manera automàtica, la meva mà va decidir prémer l'intermitent, els braços van decidir girar lleugerament el volant cap a l'esquerra i vaig canviar de carril.

Però a pocs metres de desviar-me per la sortida, em vaig despertar del deliri en què estava sumida, vaig fer un cop de volant brusc que podria haver causat un accident i em vaig tornar a col·locar al meu camí. El cotxe que circulava a pocs metres darrere meu va tocar el clàxon amb fúria i vaig veure pel retrovisor

com em dedicava una sèrie d'improperis que no vaig arribar a sentir, però que podia imaginar.

No ho vaig poder fer, no vaig poder marxar.

En aquell moment vaig sentir que estava perdent el cap per complet. Com havia de fer una estupidesa com aquesta? No sabia ni com era possible que m'estigués plantejant una cosa així.

Potser estava perdent el cap, realment.

Perquè, quatre dies més tard, ho he fet.